

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. október 14.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ ÚRBAN BÍZZ!

Énekek: 264,1; 265,1-4, 5-7

Alapige: 4Móz 10,29-34

Imádkozzunk!

Köszönjük Urunk, hogy ebben a szép énekben is úgy szólíthatott meg az ének írója, hogy Atya vagy. Köszönjük, hogy aki Atyaként ismer Téged, az ismeri Jézus Krisztust is, hiszen csak Őérette és Őáltala mondhatjuk azt, hogy „mi Atyánk”. Köszönjük, hogy ezt nemcsak személyessé tetted a mi életünkben, amikor hittel ajándékoztál meg, hanem amikor mi Atyánkként szólíthatunk, akkor megtanítasz bennünket népből, gyülekezetben gondolkodni, hogy vannak testvéreink, akik velünk egyenlő drága hitet nyertek, akik ugyanazzal a Lélekkel itattattak meg.

Hálás a szívünk, hogy a mai alkalmon itt lehet a gyermekek egy csoportja, akik részt vehettek csendes heteken. Köszönjük, hogy így magasztalhatunk Téged kicsik és nagyok, mindenféle élethelyzetből és életkörülményből jövők, és várhatjuk mindannyian, hogy mit szólsz hozzánk, mit vársz tőlünk, mi az, amit meg kell cselekednünk. Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy amit az énekben énekeltünk, az nem igaz mindig az életünkre. Nem hagyjuk Rád minden utunkat, csak bizonyos utakat osztunk meg Veled, csak bizonyos utaknál kérjük azt, hogy „vezess és szeress én drága Mesterem”, de egyébként járjuk a saját magunk útját, megyünk a magunk feje után, kívánságaink, szemünk látása vagy elménk gondolata szerint.

Kérünk Téged, taníts bennünket hinni még jobban, teljesen Rád hagyatkozni, hogy minden utunkat Rád tudjuk hagyni, hogy valóban Te igazgasd azokat, és egyedül csak Benned bízunk!

Kérünk megszólaló igédért, Urunk, Szentlelked által szakaszd el szívünket minden földitől, és emeld fel azt minden mennyeknek látására, tanulására és érzésére! Kérünk Téged, formáld bennünket gyülekezetté, igehallgatók-

ká! Adj vágyat mindnyájunk szívébe, hogy kíváncsiak legyünk arra, mit szólsz hozzánk! Legyen áldott ezért a Te neved, hogy ismeresz bennünket egyen egyenként, tudod, hogy mire van szükségünk, és tudod, hogy mit kell adni nekünk. Ezt kérjük Tőled, igehirdető és igehallgatók egyaránt.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a mai ószövetségi igéből olvasom, a Mózes IV. könyve 10. fejezetének 29. versétől a 34. verséig:

„Monda pedig Mózes Hóhábnak, a ki fia vala a Midiánból való Reuélnak, a Mózes ipának: Arra a helyre indulunk mi, a mely felől azt mondta vala az Úr: néktek adom. Jer el velünk, és jól teszünk veled, mert az Úr jót ígért Izráelnek. Az pedig felele néki: Nem megyek, hanem az én földemre és az én rokonaim közé megyek. És monda Mózes: Kérlek, ne hagyj el minket: mert te tudod, hol kell megszállanunk e pusztában, és légy nekünk szemünk gyanánt. És ha eljössz velünk, a mi jót cselekszik velünk az Úr, közöljük azt veled. Elmenének azért az Úr hegyétől háromnapi járásnyira, és az Úr szövetségének ládája megyen vala ő előttök háromnapi járásnyira, hogy kiszemelje nekik: hol kelljen megszállaniok. És az Úr felhője vala ő rajtuk nappal, mikor elindulának a táborból.”

Kedves testvérek, Mózes IV. könyvét olvassuk most a Kalauz szerint, amelynek neve „Numeri”, ami azt jelenti, hogy „Számok”, de én sokkal szívesebben adnám ennek a könyvnek azt a nevet, hogy „A pusztai vándorlás könyve.” Tulajdonképpen, arról van benne szó, hogy Isten népe hogyan vándorol az Ígéret földje felé. Nemcsak az a kérdés, hogy hova mennek, hanem az is kérdés ebben a könyvben, hogy hogyan mennek, mi történik az úton. Mivel mi is jövevények és vándorok vagyunk, és mi is, ahogy hallottuk az előbb a gyerekektől, megígért mennyei hazánk felé tartunk, úgy ahogy a 455. énekben énekeljük, úgy kellene tartanunk: „nem állva meg pihenni a boldog cél előtt.” Néha elesünk, elbukunk, bizonytalankodunk, hűtlenkedünk, de mindenkifelett mondhatjuk, hogy Ő viszont hű marad hozzánk.

Ez a történet a mai igénkben arról beszél nekünk, hogy Isten, bűnei és engedetlensége ellenére is tovább viszi az Ő népét. Mi sokszor azt gondoljuk, hogy engedetlenségünk, hűtlenségünk vagy bűneink következményeként Isten automatikusan elhagy bennünket. Nem, hanem Isten közel jön hozzánk, és azt mondja a Szentírás több igéje, hogy vissza akar magához téríteni, meg akar erősíteni, meg akar újítani bennünket. Úgy, ahogy a 84. Zsoltárban kéri a zsoltáríró: „Uram, Seregek Istene, újíts meg bennünket!” Gondoljatok arra, amikor a Jelenések könyvében sokkal később, az öreg János apostol leírja azt, amit Isten Lelke diktál neki. A hét kisázsiai gyülekezet közül csak egyetlen gyülekezet kap csak dicséretet és nem elmarasztalást. Hat gyülekezet kap elmarasztalást. Az a csodálatos, hogy az a hat gyülekezet, ame-

lyik elesett, elbukott, kevélyé vált, amelyik eltért a Szentírásban kijelölt úttól, nemcsak feddést kap, hanem kegyelmet is arra nézve, hogy megtérjen. Tanácsokat kap. Az egyik gyülekezetnek különösen mondja: „azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem...”! Ez nagyon boldog üzenete a Szentírásnak, hogy az olyan embert, aki a hit útján halad, aki a földi pályafutását futja, öröme és könnyek között, bukások és győzelmek között, Isten nem hagyja magára, hanem tanítja, feddi, kiigazítja egészen addig, míg be nem viszi a célba.

Ennek vagyunk most tanúi ebben a rövid beszélgetésben, ami Mózes és Hóbáb, az ő sógora között zajlik. Egyszer azt mondja Mózes a sógorának, Hóbábnak: gyere velünk! Ő azt válaszolja: nem megyek, hanem visszamegyek az én földemre, az én rokonságom közé – mert tudjuk, hogy tettek ott látogatást. Mózes apósa is meglátogatta őket, tartották a rokoni kapcsolatokat. Egy kicsit hasonló a helyzet, mint annak idején Orpha esetében, aki egy darabig megy, aztán mégiscsak haza- és visszamegy a régi életébe. Hóbáb azt mondja: visszamegyek. Mózes akkor megint próbálja győzködni: „Jer el velünk, és jól teszünk veled, mert az Úr jót ígért Izráelnek (...) ne hagyj el minket: mert te tudod, hol kell megszállanunk e pusztában, és légy nekünk szemünk gyanánt.”

Hogy Hóbáb elment-e velük, ebből a szakaszból nem derül ki, de a Biblia egy másik helyéről megtudjuk. Ha megnézi valaki a Bírák könyve 1:16-ot, meg a Bírák könyve 4:11-et, ott le van írva, hogy Hóbáb elment velük, és a gyermekei már ott vannak Izráel népe között. A következő generáció már együtt van Isten népével az Ígéret földjén. Ezért kell az Igét összefüggéseiben látni és nem csupán egyes verseiben és egyes szakaszaiban.

Ennek a mai Igének a rövid üzenetét szeretném átadni nektek, amely tulajdonképpen arról szól, hogy a mi földi vándorutunkon mindig az a kérdés, hogy egészen és teljesen az Úrban bízunk-e, vagy az Úrban is bízunk, meg még igénybe veszünk emberi segítséget? Miben tévedett itt Mózes? Honnan látjuk, hogy Isten embere meginog, nem hitben jár el, és nem hitben és hit által cselekszik? Onnan látjuk először is, hogy azt mondja Hóbábnak: te ismered ezt a pusztát; gyere el velünk, és légy nekünk szemünk gyanánt! Tudniillik, hogy hol kell megállnunk, tábort ütnünk; hol kell megszállnunk, vagy hol maradhatunk; hol érdemes és hol nem; te ismered ezt a pusztát, és légy nekünk szemük gyanánt!

Mózes leveszi szemét az Úrról! Hóbáb valóban ismerte azt a pusztát, ez kétségtelen, mert az volt az élettere, az volt a környezete. Na, de hát az Úr, aki alkotta, aki teremtette, aki mindent ismer és mindenről tud, aki mindent lát, Ő vajon nem ismerte a pusztát? Mi az, hogy „légy nekünk szemünk gyanánt”? Hát nem az Úr jelölte ki mindig azt, hogy hol kell megállniuk, mikor kell tovább menniük? Nem az Úr vezette őket felhő és tűzoszlop által a hazájuk felé? Mózes egy pillanatra leveszi a szemét az Úrról, és emberben kezd el reménykedni; emberi segítséget vesz igénybe. Az nem baj, hogyha vannak em-

beri segítségeink, de az emberi segítséget ne mi kérjük ki, ne mi kérjünk fel valakit, hanem várjuk meg, míg Isten kirendeli az Ő segítségét!

Az életemből hadd mondjak el egy példát erre a testvéreknek! Nem nagy dicsőség erről szólni, és megmondom őszintén, hogy mindig szégyenkezve emlékszem rá vissza. Egyetlen mentségem, hogy akkor még nem voltam hitben, de az olyan ember, aki nincs hitben, az valóban így gondolkodik. 18 éves koromban, az életemnek egy igen nehéz szakasza előtt álltam. Akkor a családnak volt egy nagyon magas rangú, magas beosztásban lévő ismerőse, és odafordultunk hozzá, hogy az én ügyemben majd ő biztos nagyon jó segítség lesz. Meg is ígérte, el is rendezte, úgy ahogy mi gondoltuk, és akkor egyszer csak, egy napon – sose felejttem el – 1982. augusztus 15-én kiderült, hogy nincs segítség. Nem tehetett semmit a magas rangú, magas beosztású protektor, hiába volt minden ismeretség és minden utánajárás, nekem mégis meg kellett járnom életemnek ezt a nehéz szakaszát.

Ez alatt az idő alatt, amikor még úgy gondoltuk, hogy nincs segítség, Isten nem úgy adott segítséget, hogy megmentett ettől a helyzettől, hanem abban a helyzetben rendelt ki mellém egy segítséget. Ez a segítség megmondta: igaz ugyan, hogy ő ateista, de azért segít, mert a szülei egy dunántúli faluban komoly, hívő reformátusok, és rájuk való tekintettel. Én tudtam, hogy Isten őt rendelte ki segítségül. Ez a mai napig úgy áll előttem, mint életemnek egy szégyenfoltja. Mondom, nem jártam hitben, de emberben bíztam, pedig a Jeremiás könyve 17:5-7. megmondja, hogy „átkozott az a férfi, aki emberbe veti bizodalját, és az Úrtól eltávozott az ő szíve”, mert amikor emberbe vetjük a bizalmunkat, az mindig fordítottan arányos azzal, hogy Istenben mennyire bízunk. Ha én emberekre támaszkodom, az azt jelenti, hogy a szívem elfordult az Úrtól. Ugyanakkor az Úr azt mondja az Igében, hogy: áldott az a férfi, aki az Úrban bíz; olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amelynek levelei zöldek maradnak, amelyik gyümölcsöt terem Isten dicsőségére.

Ezért ennek a mai szakasznak nagy kérdése az, testvérek, hogy mi keresünk-e segítséget, vagy pedig észrevesszük és elfogadjuk, hogy Isten hogyan segít, és hogyan rendel ki mellénk segítséget úgy, ahogy Ő akarja! Mózes elébe megy a dolgoknak, és felkéri Hóábát. Ráadásul, még hamis reményekkel is biztatja, mert ilyeneket mond Mózes: amit Isten velünk közöl, abban majd részesítünk téged is! Légy nekünk szemünk gyanánt! Így szoktuk mondani, hogy „milyen lovat ad ez alá az ember alá!” Ez egyenes út ahhoz, hogy egy embert nagyképűvé, fontoskodóvá tegyen; nélküle meghal Isten népe és nem tud menni sehová. Hát hol van az Úr, aki hordozta, vezette az Ő népét, aki irányította? Ebben a történetben Mózes elbizonytalanodva, emberi segítségben bízott és azt gondolta, hogy Hóábtól függnek: légy nekünk szemünk gyanánt! Ráadásul még hamis reményekkel is táplálta!

Mózes abban is téved, hogy Hóábnak nem Isten népét kellene szolgálnia, mert ő erre kéri meg: szolgálj ezt a népet! Mózes arra kéri a sógorát:

„légy nekünk szemünk gyanánt”, mert akkor megtudjuk, hogy hol kell megszállni! Mózes a nép szolgálatára kéri meg Hóbábot, de Isten igéje nem azt mondja, hogy valakinek a népet kell szolgálnia. Aki a népet akarja szolgálni, abból az következik, hogy egy idő után kiszolgálja, és az igényeit teljesíti. Isten igéje viszont arra hív fel bennünket, hogy az *Urat szolgáljuk*: Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel, menjetek eléje hálaadással! Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten, ő alkotott minket, és nem magunk! Legelőjének nyájai vagyunk – mondja a 100. Zsoltár. Nem a népet kell szolgálnia valakinek, hanem az Urat, aki odaküld az Ő népe közé, hogy ott az ő szolgálói és munkatársai legyünk. Ez mindig így volt! Mózes tudhatná, hogy őt is így küldte Isten a nép közé: vezesd ezt a népet! Mennyei megbízást kapott a csipkebokornál Mózes, és ő úgy szolgálta a népet, hogy beállt az Isten szolgálatába. Úgy szoktuk mondani: nem a szekér áll elől, hanem a ló, és nem úgy van, hogy a ló hátul tolja a szekeret, hanem húzza a szekeret. Ne fordítsuk meg a dolgokat!

Amikor Ráháb – emlékszünk a Józsué könyve 2. fejezetében – befogadja a kémeket és elbújtatja a tetőn a száras len közé, akkor arról tesz bizonyosságot először, hogy „ki a ti Istenetek”, majd csak utána mondja, hogy „vigye-tek magatokkal!” Mert nem úgy gondolkodik Ráháb, hogy Isten népe közé lehet tartozni Isten nélkül is, hanem úgy gondolkodik, hogy: Istenhez tartozok, aki bekapcsol, betagol az Ő testébe, az Ő népe közé, ami az anyaszentegyház. Aki csak Isten népéhez akar tartozni és nem az Úrhoz, az úgyis le fog maradni! Az lehet, hogy pillanatnyi hangulat miatt, pillanatnyi fellebbanás vagy fellángolás után, mert valami tetszik neki, ami Isten népe között van, jön, de aki nem az Úrért jön, az nem tud harcolni Gedeonért se. Emlékeztek, a Bírák könyvéből: az Úrért és Gedeonért! Nem fordítva! Nem Gedeon az első, hanem az Úr! Nem az ember az első és nem a nép az első, hanem Isten az első! Ruth szívében ugyanez végződik el: azt mondja ugyan, hogy „néped az én népem”, de azt is mondja, hogy „Istened az én Istenem.” Az előtt az Isten előtt hajol meg, aki csodadolgokat cselekedett. Hallottuk, hogy mit cselekedett – mondja Ráháb, hogy „kettéválasztotta előttetek a tengert, és, hogy mit tettetek az emoreusok két királyával”!

Mi ettől mennyivel többet hallottunk már az Úr hatalmas dolgairól és dicső tetteiről! Hogy hogyan énekeltek és mit énekeltek az angyalok Betlehem mezeje felett! Mi már hallottuk, hogy mi történt a Golgota keresztnél! Mi már tudjuk, hogy a húsvéti örömhír, a feltámadás bizonyossága hogyan hirdettetett, és a szívedben vajon ott lesz-e, hogy igen, ezt az Úr cselekedte? Ez a mi Istenünk hatalmas Isten! Ez a mi Istenünk dicső Úr! – és az ember ezt a dicsőséget akarja meglopni, ezt a hatalmat akarja aláásni? Ennek az Istennek a ténykedését, szerető vezetését akarja kisebbé tenni azzal, hogy egy embert bíz meg: légy nekünk szemünk gyanánt? Micsoda bizalmatlanság!

Most figyeljünk arra, hogy Isten hogyan cselekszik! Gyengéden tanítja Mózes az igazság útjára. Azt, hogy Mózes tanítható volt, onnan látjuk, hogy

a fejezet végén elkezd imádkozni. Leborul, és azt mondja: „Uram, kelj fel, széledjenek el a Te ellenségeid! Fordulj vissza Uram Izráelnek tízezerszer való ezreihez.” Mózes a végén elkezdett imádkozni, hogy „Uram fordulj vissza hozzánk”, mert Isten gyengéden figyelmeztette, és szeretettel útbaigazította. Úgy, hogy azt olvassuk az Igében: háromnapi járásnyira ment előttük a frigyláda. Ez nem volt szokványos. Ha valaki ismeri az előző fejezetnek is az üzenetét, akkor tudja, hogy a frigyláda mindig középen ment. Isten pontos rend szerint vezette a népet: melyik törzs hol megy; melyik törzs hol vonul; hol mennek a kürtök; hol mennek a papok; hol megy a frigyláda; hol megy a nép, és akkor Isten csinált egy cserét, és azt mondta: a frigyláda nem középen megy, hanem elől megy háromnapi járásnyira, hogy kiszemelje nekik, hol kell megszállniuk. Olyan szép a magyar nyelvben ez, hogy „kiszemel valamit”, mert benne van a szem. Mózes azt kéri Hóabától: „Légy nekünk szemük gyanánt!”

Testvérek, tanuljuk meg, hogy Isten nem adja ki a vezetést az Ő kezéből! Átrendezi a csapatot, és azt mondja: a frigyláda megy elől, és a frigyláda kiszemeli, hogy hol szálljanak meg. Isten gondoskodik továbbra is az Ő népéről, és megbizonyítja, hogy nem fordul el tőlük. Nem engedi, hogy más beleszóljon, vagy más odaálljon az Ő helyére, amikor az Ő népét vezetni akarja. Ez a történet Isten hűségéről, Isten türelméről, irgalmáról és nagylelkűségéről beszél nekünk, annak ellenére, hogy Mózes meginog; hogy Mózes az emberre néz; hogy Mózes beáll abba a sorba, ami az ember örök kísértése, hogy a láthatóban kezd el reménykedni. Pedig a hit a láthatatlanokra néz, és a nem látott dolgokról való meggyőződést jelenti, de Mózes szeretne arra nézni, akit lát, és nem azzal járni, aki hűséges hozzájuk. Hajlamosak vagyunk arra, hogy nagyobb bizodalunk van a látható segítségben, mint a láthatatlan Segítőben. Ne a látható segítségben bízz, hanem a valóságos, de szemmel láthatatlan Segítőben, a mi Urunkban!

Mózes abban is téved, hogy ő rendelkezik azokkal az ajándékokkal, amelyeket Isten elkészített. „Majd mi részesítünk belőle! Nekünk Isten adott ajándékot, és majd mi közvetítjük neked!” Tudjuk az Igéből, hogy ez nem így van. Isten ajándékait mi nem közvetíthetjük! Isten annak adja, akinek akarja; és annak akarja adni, aki Jézus Krisztus gyermeke és megváltottja lesz. A Római levél 8:32 szerint: „hogyne adna vele együtt mindent minenkünk” – ez Jézushoz van kötve, nem Mózeshez. Mi sem részesíthetünk hitben vagy bűnbocsánatban senkit. Nem mondhatjuk senkinek: meg van bocsátva a bűnöd, de mondhatjuk, hogy Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztít minket minden bűntől!

Mózes valószínűleg földi dolgokra gondolt, hogy Isten ellát bennünket az úton: ad mannat, ad fürjet – majd fog legalábbis adni negyven éven keresztül –, abban te is fogsz részesedni! Mennyei, lelki ajándékokat, mi emberek nem adhatunk! Ezeket felmutathatjuk, ezeket felragyogtathatjuk, ezekről be-

szélhetünk, hogy a kívánság, a vágy valakiben felgerjedjen, és kérje az Istent, hogy adja az Ő Szentlelkét, az Ő világosságát, az Ő bölcsességét, de nem mi, emberek vagyunk ennek a közvetítői. Vannak olyan szekták, amelyek nem így értik az Igét, hanem úgy, hogy ennek mi vagyunk a közvetítői, és mi osztogathatjuk a Szentlelket kézrátétellel; mi osztogathatjuk a mennyei, lelki ajándékokat, de az Ige szerint ez nem így van.

Mózes tévedett abban, hogy Hóábát kérte meg, vezesse őket, és abban is, hogy hamis ígéretekkel biztatta. Abban is tévedett, hogy azokkal a javakkal, amiket Isten igazán örök javakként akar adni, ő rendelkezik, de nem, hanem csak egyedül a mi szuverén, hatalmas, örökké áldandó Istenünk!

Ezért legyen az Ige üzenete ma, testvérek, mindannyiunk számára az, hogy: bízzál az Úrban! Hagyatkozz Rá! A magad értelmére ne támaszkodjál! – ahogy olvassuk az Igében. Az egész Szentírás üzenete pedig hadd legyen a mi számunkra az, amit az egyik lelki énekben szoktunk énekelni: „Bízom benned, Uram, Jézus, add, hogy mindig így legyen! Adjad, hogy bármi érjen, én bízzak szüntelen!” Lesz segítőd, de azt Isten rendeli ki úgy, ahogy Ő akarja; ott, és ahogyan Ő akarja! Nekünk éppen ezért mindig Őrá kell csak figyelniünk! Adja az Úr, hogy együtt tudjuk ma mondani: „...csak tereád néznek a mi szemeink.”

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, áldunk és magasztalunk Téged, hogy Te vállaltad a Te néped vezetését. Köszönjük, hogy megosztottad ezt a vezetést, sőt átadtad a hatalmat Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak, akinek legnagyobb jótéteménye a Golgota keresztje volt, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen. Bocsásd meg, Urunk, amikor a mi szívünk hűtlenkedik! Bocsásd meg, amikor meginog a mi hitünk, amikor elbizonytalanodunk, kapkodunk sokszor, és azt hisszük, hogy földi segítség van. Ezeket mi sokszor felkérjük és megkérjük azért, mert nem tudjuk, hogy úgy lehet igénybe venni, ha Te kirendeled; ha Te elküldöd; ha Te munkálkodsz a szívében; ha Te világosságot adsz valakinek, hogy a nép javát szolgálja.

Köszönjük, Urunk, hogy Téged szolgálhatunk, és Téged szerethetünk. Te adsz nekünk feladatot; Te adsz nekünk megbízást; Te adsz nekünk mandátumot akkor és addig, amikor és ameddig akarod, és arra a szolgálatra nézve, amit Te rendeltél el. Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor ilyenek vagyunk, okvetetlenkedünk, a mi emberi szemünk látása szerint vagy emberi elménk gondolatai szerint cselekszünk. Taníts meg a Te utadon járni, Urunk, hogy el ne essünk, hogy célba érhessünk! Köszönjük, hogy odavezet bennünket a Te drága, meg nem érdemelt, mégis felénk kiterjesztett irgalmasságod és kegyelmességed.

Ámen.

265. ének

1. Hagyjad az Úr Istenre Te minden utadat,
Ha bánt szíved keserve, Ő néked nyugtot ad.
Ki az eget hordozza, Oszlat felhőt, szelet,
Napját rád is felhossa, Atyád ő, áld, szeret.

2. Az Úrra bízzad dolgod: Könnyebbül a teher;
Ezer baj közt is boldog, Aki nem csügged el.
Minek a gond, a bánat? Mit gyötröd lelkedet?
Az Istent kérjed, várjad, S megnyered ügyedet.

3. A te irgalmasságod Van rajtam, Istenem,
Te jól tudod, jól látod, Hogy mi használ nekem.
Sorsomat úgy intézed, Amint te akarod;
Bölcs a te végzésed, Ha áld, ha sújt karod.

4. Utad van számtalan sok, Uram, és eszközöd;
Reánk is szent áldásod Bőséggel öntözöd.
Művednek akadály, Szünetje nincs soha;
Úgy téssz, amint kívánja Gyermeked java.

5. Bízzál, bánatos lélek! Mit bánt a bú, a gond?
Él még, ki annyi vészek Torkából már kivont.
Bajaidból kiment ő, Szűnnek keserveid;
Rád még a jó Teremtő Víg napot is derít.

6. Őbenne vesd halálig Jó reménységedet:
Ő biztos révbe szállít A bajból tégedet.
Bár késik a segítség És nem találsz vigaszt:
Eloszlik gond és kétség Előbb, mint véled azt.

7. Ő megcselekszi végre Velünk azt, ami jó;
Ösvényünk erőssége Te vagy, Mindenható!
Bár nehéz földi pályánk, Könny lepi és tövis,
De örök pálma vár ránk: Utunk a mennybe visz.